

Spectre's Ghostly Air, "Merlin"

En koskaan unohda sitä päivämäärää. Kesäkuun kahdeksas, vuonna 1995. Kello lähestyi iltakymmentä ja istuin tietokoneen ääressä keskustelemassa Merlinin kasvattajan kanssa tulevasta näyttelykaudesta kun se tapahtui. Kuulin särkyvän lasin terävän räsähdyksen ja käännin. Näin Merlinin, joka makasi maassa kyljellään silmät lasittuneina ja vartalo jäykkänä. Muistan ajatelleeni, että se ei voinut olla mahdollista, se ei voinut tapahtua- mutta se tapahtui. Olin aiemminkin nähnyt koirien saavan kohtauksia ja jopa omistanut sekarotuisen, jolle tämä ongelma kehittyi myöhemmällä iällä. Luulin tämän perusteella tietäväni mitä tulisi tapahtumaan, mutta olin väärässä. Kaikki muut koirat olivat toipuneet muutamassa minuutissa kohtauksestaan ilman mitään pahoja jälkioireita. Merlinin kohtaus vain jatkui. Laitoin pikaviestin Merlinin kasvattajalle ja olin tuota pikaa matkalla päivystävälle eläinlääkärille, Merlinin yhä kouristellessa vieressäni. Vaikka odotushuoneessa oli muitakin, meidät otettiin suoraan sisälle. Tiesin, että Merlinin henki oli vaarassa. Ensimmäiset sanani eläinlääkärillä olivat: "Älkää antako sen kuolla!"

Matka alkaa

Niin alkoi matkani belgianpaimenkoirien epilepsian pimeälle puolelle. Vietin sen yön tutkimushuoneessa. Merlinin kohtaus jatkui. Lääkärit jatkoivat lääkityksen lisäämistä saadakseen kohtausryppään loppumaan. Kolmelta aamuyöllä eräs lääkäreistä tuli huoneeseen viimeisen vaihtoehdon kanssa. Jos tämä lääke ei lopettaisi kohtausryvästä, Merlin olisi pakko lopettaa. Hän antoi ruiskeen ja sanoi asian ratkeavan seuraavan tunnin kuluessa. Kyyneleet ryöppöivät silmistäni kun pitelin Merliniä tiukasti ja lupasin sille koko maailman, jos se vain palaisi luokseni.

Seitsemän tuntia tauotta jatkuneen kohtauksen jälkeen Merlin palasi.

Valiumia ja phenobarbitolia täyteen pumpattuna ja koettelemuksen väliaikaisesti sokeuttamana Merlin palasi, vaipuen pian hyvin ansaittuun uneen. Seuraavat kuukaudet olivat hyvin vaikeita sekä minulle että Merlinille. Merlinin lääkitys aloitettiin puolella tabletilla phenobarbitalia kahdesti päivässä mutta kohtaukset tulivat siitä huolimatta kymmenen tai neljäntoista päivän välein. Merlin vajosi status epilepticukseen, jatkuvaan kohtaukseen, mikä tarkoitti kiiruhtamista päivystävälle mihin vuorokaudenaikaan hyvänsä. Kolmen kuukauden jälkeen eläinlääkärit pudottivat pois normaalin käyntimaksun ja veloittivat minua vain toimenpiteistä, mitkä olivat aina samat. Verikoe otettiin ennen ruiskeita. Tämä tehtiin Merlinin veren fenotason tarkistamista varten kohtauksen aikana. Jos se oli alhainen, se tarkoitti annostuksen lisäämistä puolella tabletilla kerrallaan. Sitten Merliniin ruiskutettiin valiumia, jota seurasi varttitunnin päästä annos phenobarbitolia ruiskeena. Joskus tämä toimenpide auttoi, joskus Merlin vaati lisää lääkitystä. Joka tapauksessa käynti kesti aina neljä tuntia ja sen tapahtuessa viikolla vein Merlinin tarkkailuun omalle vakituiselle eläinlääkärilleni työpäiväni ajaksi. Kaiken tämän tutkimisen ja pistelyn keskellä Merlin-poloisen täytyi tuntea itsensä koiraneulatyynyksi. Yritimme kuukausien ajan tuloksetta löytää Merlinin kohtaukset laukaisevaa tekijää. Lähes vuoden ja tuhannen eläinlääkäripalveluihin ja testeihin käytetyn dollarin jälkeen eläinlääkäri julisti virallisesti Merlinin sairastavan idiopaattista epilepsiaa.

Ensimmäisen vuoden ajan ajatukseni pyörivät miltei ainoastaan Merlinin terveydessä. Etsin kaikkialta tietoa epilepsiasta. Siihen TÄYTYI olla syy; siihen yksinkertaisesti TÄYTYI olla parannuskeino. Keskityin tehtävääni niin tiiviisti, että en tajunnut olevani tekemisissä vain Merlinin sairauden kanssa vaan keskellä sekavaa tunnemylläkkää. Turhautumista sairauteen, syyllisyyttä aina ajatelllessani olevan armeliaampaa lähettää Merlin sateenkaarisillalle, huolta siitä, mistä saisin seuraavan dollarin maksaakseni Merlinin hoidon ja lääkityksen sekä raivoa koko minua repivästä tilanteesta. Kunnon yöunet olivat mennyttä koska kuuntelin jokaista rasausta peläten, että sen aiheutti kohtauksen kourissa kamppaileva Merlin. Työni aiheutti paineita myöhästyessäni tai

pitäessäni vapaapäivän vietettyäni yön päivystyksessä. Ympärilläni olevat ihmiset painostivat minua hankkiutumaan eroon mokomasta riesasta ja hankkimaan toisen koiran. Ennen kuin on itse kokenut vastaavaa tilannetta, ei voi ymmärtää sidettä joka muodostuu sairaan eläimen ja sen omistajan välille. Ajatus eläimen lopettamisesta saa sinut voimaan pahoin vaikka lääketieteellisesti se olisikin humaanein tapa toimia. Joten kaikki mitä voit tehdä on... jatkaa taistelua.

Kun diagnoosi oli tehty, tukahdutetut tunteeni nousivat pintaan. Kaikki se aika, jonka olin käyttänyt tutkimukseen, kaikki Merlinin kestänyt testit, eikä vielääkään vastausta. Aina, kun lääkitystä lisättiin, kohtausten väli piteni. Nyt osasin odottaa hirviön vierailua joka kolmas- tai neljäskymmenes päivä. Turhautuminen jatkui. Huomasin haluavani syyttää jotakuta Merlinin tilasta ja siitä miten se vaikutti elämäämme. Olihan eläinlääkäri sanonut, että tämäntyyppinen epilepsia oli periytyvää ja geneettistä luonteeltaan. Jos se oli totta, muutkin samantyyppisen sukutaulun omaavien koirien omistajat kokivat samanlaisia ongelmia. Aloin tutkia Merlinin sukutaulua syvemmältä. Puhuin kaikkien kanssa, jotka vain jaksoivat kuunnella. Suurin osa palautteesta oli silkkaa kuulopuhetta ilman pitäviä todisteita. Mikään ei voi olla turhauttavampaa kuin kuunnella ristiriitaisia tarinoita. Etsin faktoja ja olin huhujen renkaassa. Pikkuhiljaa turhautuminen muuttui vihaksi. Sen sijaan, että ihmiset olisivat suojelleet rotua jakamalla tietonsa, huomasin ihmisten pelkäävän myöntää, että ongelmia oli olemassa. Kaikkien näitten pikku salaisuuksien takia rodun "vaalijat" todellisuudessa vahingoittivat rotua ymmärtämättä lainkaan tekojensa seurauksia. Viha alkoi muuttua raivoksi.

Raivo

Raivo on voimakas tunne. Rationaalinen ajattelu katoaa myllerrykseen, kun yrität sovitella omia periaatteitasi siihen suoraviivaiseen oikeuteen, mitä haet. Ylpeähän siitä ei voi olla, mutta tämänkaltaiset tunteet ovat luonnollisia. Olet päivittäin tekemisissä sairaan eläimen kanssa, etkä voi koskaan tietää, josko seuraava alkava kohtaaminen olisi viimeinen... Etsit vastauksia, mutta löydät enemmän valheita ja suljettuja ovia kuin totuutta. Huomaat puhuvasi kasvattajien kanssa heidän kieltäessään kaikkien ongelmien olemassaolon linjoissaan mutta samalla tiedät, että heidän kasvattiansa omistajat käyvät läpi samaa helvettiä kuin sinä itse. Tapaat kasvattajia, jotka myöntävät linjoissaan olevan kohtauksia, mutta jatkavat siitä huolimatta kasvattamista samalla kannalla. Lopulta löysin kasvattajia, jotka aktiivisesti tutkivat sukutauluja, puhuivat avoimesti ja rehellisesti sairaudesta ja tekivät kaiken voitavansa auttaakseen käynnissä olevia tutkimuksia. Heillä oli tiedostoissaan koirien omistajilta ja kasvattajilta saatuja faktoja. Huhut on arkistoitu huhuihin- jotakin, mikä tulee pitää mielessä mutta ei ehkä välttämättä ole totta. Nämä henkilöt autoivat minut toipumisen alkuun.

Paljastus

Toipuminen alkaa kun ymmärrät, huolimatta ratkaisuihin joita ihmiset tekevät tämän sairauden suhteen, että heillä on oikeutensa tehdä ne ratkaisut. MINUN oikeuteni taas on saada kaikki ne tiedot, joiden perusteella voin tehdä päätökseni tietoon pohjautuen. Pysymällä vaiti kaikki ne vuodet ja antamalla vihan hallita tekojani tein karhunpalveluksen- en vain Merlinille ja sen epileptisille tovereille- vaan kaikille joita tämä sairaus on koskettanut. Omalla harhaanjohdetulla tavallani olin oikeastaan lisännyt ongelmaa. Kuinka hurskastelevaa minulta olisi odottaa rehellisyyttä, kun olin itse samassa veneessä. Minun oli aika keskittää energiani siihen missä sitä tarvittiin; taisteluun itse sairautta vastaan saattamalla tieto helposti kaikkien saataville.

Ensimmäinen askel oli rankin. Täytin Belgian Sheepdog Club of American terveystietonsa antaen kaikki tiedot koskien Merliniä ja sen kohtauksia. On totta, että vain terveystietonsa lähettäneiden

jäsenien koirien tiedot pääsevät tietokantaan, mutta sekin oli alku. Pakotin itseni puhumaan avoimesti Merlinin kohtauksista. Vanhat tavat istuivat lujassa mutta nyt, vuosia myöhemmin, sanat tulevat helposti. Puhun vain kokemuksistani epileptisen koiran kanssa elämisestä. Yritän esitellä tosiasiat ilman tunnelatausta mutta joskus se on todella vaikeaa. Merlin ja minä olemme taivaltaneet tätä tietä nyt vuodesta 1995 ja toivon, että Merlin pysyy vielä pitkään rinnallani. Mitkä taistelut meitä vielä odottavatkaan, taistelemme ne yhdessä. Mitä tietoa saammekaan, jaamme sen. Tämä on minun pieni osani Sodassa Epilepsiaa Vastaan.

5.1.2003: Merlin on 10-vuotias. Se saa yhä kohtauksia säännöllisesti 45-60 päivän välein, mutta olen oppinut lukemaan niitä edeltäviä oireita. Vuosien varrella olen oppinut ottamaan asiat rennommin ja keskittyä hyviin puoliin. Viha on kadonnut ja minulla on täysi työ nauttia Merlinin huumorintajusta ja lannistumattomasta sielusta! Anna epileptikollesi halaus Merliniltä ja Merlinin emännältä Kathyilta.

5.1.2004: Onnea 11-vuotispäivänäsi, Merlin! Ei muutosta kohtauskuvioissa. Yhä aktiivinen ja veitikkamainen- vaalin jokaista hetkeä jonka saan viettää sen kanssa. Se on minun maaginen ja mystinen Merlinini ja rakastan sitä syvästi. Elämää on taatusti epilepsian jälkeenkin. Merlin on todistanut sen näinä yli kahdeksana vuotena. Anna epileptikollesi ISO halaus Merliniltä ja Merlinin emännältä Kathyilta.

Alkuperäisteos "Merlin- Living with epileptic dog"
© 2004 Kathy Adams

Suomennettu tekijän luvalla
© Neagroup 2004